

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců **a) J. H., b) E. H.**, oba zast. JUDr. Tomášem Noskem, advokátem se sídlem AK v Náchodě, Palachova 1742, PSČ 547 01, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, za účasti **1. I. H. a 2. města Náchod**, Masarykovo náměstí 40, Náchod, PSČ 547 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2011, č.j. 23223/UP/2010/Vm, t a k t o :

I. V řízení v dané věci, přerušeném usnesením nadepsaného krajského soudu ze dne 13. 11. 2012, č.j. 30A 23/2011-42, se p o k r a č u j e .

II. Žaloba se o d m í t á .

III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

V. Každému ze žalobců se v r a c í soudní poplatek ve výši 2.000,--Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou došlou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 27. 5. 2011 se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2011, č.j. 23223/UP/2010/Vm, kterým bylo zamítnuto jejich společné odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 27. 10. 2010, č.j. 999/2009/VÝST/P, o nepovolení

výjimky z obecných požadavků na využívání území, a toto prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Žalobci je napadli společnou žalobou, v níž navrhovali jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobou bylo napadnuto rozhodnutí týkající se výjimky z obecných požadavků na využívání území (viz § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu – stavební zákon), tedy druh rozhodnutí, na něž bylo v judikatuře Nejvyššího správního soudu setrvale pohlíženo jako na rozhodnutí předběžné povahy, které je samostatně vyloučené ze soudního přezkumu. Soudní ochrana proti takovému rozhodnutí byla spojována až s konečným rozhodnutím ve věci samé. Tento stav trval až do roku 2010 (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č.j. 9 As 46/2007-54, či ze dne 26. 5. 2010, č.j. 8 As 58/2009-73). Dne 29. 9. 2010 rozhodl o daném problému odchylně první senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem č.j. 1 As 77/2010-95, když došel k závěru, že „rozhodnutí o povolení, resp. nepovolení výjimky je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., které podléhá přezkoumání soudem a nedopadá na ně kompetenční výluka rozhodnutí předběžné povahy uvedená v § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Tímto rozhodnutím došlo k judikatornímu odklonu, který se stal následně předmětem jednání rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Protože jeho stanovisko bylo pro rozhodnutí v dané věci zásadní, krajský soud usnesením ze dne 13. 11. 2012, č.j. 30A 23/2011-42, přerušil přezkumné řízení o žalobě žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2011, č.j. 23223/UP/2010/Vm, a to do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o této věci. K tomu došlo jeho rozsudkem ze dne 30. července 2013, č.j. 8 As 8/2011-66, v něm rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil závěr, že „rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.“ S ohledem na to pokračoval krajský sou v řízení.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobci požádali Městský úřad Náchod o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, konkrétně pro přístavbu venkovního komínového tělesa, a to za účelem vydání územního rozhodnutí o umístění přístavby a nástavby rodinného domu čp. 1988 na stav. parc. 1700 a poz. parc. č. 651/5 v kat. území Náchod. Zamýšleným venkovním komínovým tělesem by se zmenšila vzdálenost rodinného domu od pozemkové hranice s pozemkem par. č. 651/3. Těmto skutečnostem odpovídá i obsah žaloby, v níž žalobci odůvodňují splnění všech zákonných podmínek pro povolení žádané výjimky.

Na základě uvedeného krajský soud konstatoval, že předmět žalobou napadeného rozhodnutí nevyvolává žádné bezprostřední právní účinky na práva či povinnosti kohokoliv, že je pouze jedním z podkladů teprve následných řízení o

povolení žalobci zamýšlené stavby. Takže ani v případě kladného rozhodnutí o žádosti o předmětnou výjimku by se stavbou komína nemohlo být bez dalšího pokračování

30A 23/2011

-3-

započato, stejně tak jako negativním rozhodnutím o ní ještě nebyla tato stavba zamítnuta zákonem stanoveným způsobem. K tomu může dojít pouze ve vlastním povolovacím řízení, ať již územním či stavebním. Není přitom směrodatné, že rozhodnutí o udělení či neudělení dané výjimky ve své podstatě předurčuje rozhodnutí ve věci samé. Jakkoli totiž nelze brojit přímo proti rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, zcela jistě lze brojit proti jeho důsledkům, tj. např. proti vydání nebo nevydání rozhodnutí o umístění stavby. Samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky však není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení, neboť jde pouze o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti s územním, stavebním nebo jiným řízením, a teprve výsledek tohoto řízení je způsobilý skutečného zkrácení práv účastníků řízení. Posouzení splnění obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků tak není vyloučeno ze soudní ochrany, když jejich soudního přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního. Z uvedeného lze tak jednoznačně dovodit, že žalobou napadené rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu je právě tím rozhodnutím, které není samostatně přezkoumatelné podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) v kontextu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2013, č.j. 8 As 8/2011-66.

Za tohoto stavu nezbylo, než konstatovat, že žalobci podali nepřípustnou žalobu ve smyslu § 68 písmeno e) a § 70 písmeno a) s.ř.s. V nich se totiž stanoví, že žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí (úkonu), které je z přezkoumávání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno, a to je mimo jiné právě i v případě, jedná-li se o rozhodnutí či úkon, které nejsou správními rozhodnutími v materiálním slova smyslu. Právě takovýmto rozhodnutím – úkonem žalované rozhodnutí je, když se jím nezakládají, nemění ani neruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby, respektive není rozhodnutím o výše uvedené žádosti žalobců s materiálním a vykonatelným výsledkem. Žalobou napadené rozhodnutí proto není ani správním rozhodnutím, jež má na mysli § 65 odst. 1 či 2 s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobu ve výroku II. odmítl, neboť je podle citovaného zákona nepřípustná.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno (viz výrok III.).

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok IV. tohoto rozsudku).

Protože řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, bylo zároveň ve výroku V. rozhodnuto dle § 10 odst. 3 první věty zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních pokračování
30A 23/2011

-4-

poplaticích, v platném znění, o vrácení již zaplacených soudních poplatků, a to v celkové výši 4.000,--Kč. Soudní poplatky budou vráceny Krajským soudem v Hradci Králové po právní moci rozhodnutí.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. října 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu